

Imperfect verklaard

woensdag 7 oktober 2015, 07:20 | Van de redactie

Door Sarah Ouwerkek

GORINCHEM Van het ene op het andere moment wordt er gezegd: je kan het niet meer. Door een virale encefalitis, een ontsteking in de hersenen aangewakkerd door het waterpokkenvirus, kan Ariena Ruwaard niet wat ze voorheen kon. Ze heeft blijvende restverschijnselen. Maar ondanks dat ze rust moet nemen, veel vaker dan voorheen, zit ze niet stil. „Als je het één niet meer kan, wil dat niet zeggen dat je niets meer in je hebt.“

Na drie weken in het ziekenhuis te hebben gelegen en een tijd revalideren probeerde ze terug voor de klas te gaan staan, op de basisschool bij haar in de straat. Twee dagen in de week. Maar redelijk snel was ze op, en tijdens een wandeling met een vriendin verloor ze het bewustzijn. Terug naar het ziekenhuis. Heb je het nu eindelijk door, vroeg de arts haar. „Het deed me zo veel pijn dat op te moeten geven, voor de klas staan.“

Twee weken geleden kon ze voor het eerst terug naar de school, zonder met een knoop in haar maag thuis te komen. „Het deed te veel pijn, het overviel me elke keer weer.“ Nu heeft ze het afgesloten, ze heeft dat deel los kunnen laten. Niet dat ze het niet meer mist, maar het missen is niet meer erg. „Ik heb nu een nieuw avontuur.“ Sinds ze imperfect verklaard is, heeft ze het werken met het drijfhout dat ze mee heeft genomen vanuit Curaçao, waar ze drie jaar heeft gewoond met haar gezin, weer opgepakt.

Het begon met wat aanrommelend, zo noemt ze het, maar toen kreeg ze van de Culturele Route Gorinchem de kans te exposeren. „Een bordje met 'autodidact' hing onder mijn werk, en toen dacht ik: dat is de oplossing.“ Met het drijfhout maakt ze poppen, abstracte werken en meer. Het heeft haar geholpen door de moeilijke tijd te komen. „Ik wil niet voor andere mensen spreken, maar mij heeft deze creatieve uiting me geholpen. Ik kon mijn ding doen met hout.“ Ze wil ook geen voorbeeld zijn, wat mensen ook tegen haar zeggen, ook zij weet het soms ook niet. Inspireren is een beter woord.

Tijdens de culture route zal Ruwaard haar werk exposeren bij de Limonadebrigade in de bibliotheek, een belangrijke dag. „Dat mag gratis. Ik ben zo ontroerd door de belangeloosheid van mensen om te helpen.“ Die middag zal ze ook haar boek presenteren. Een boek over het eerste jaar 'imperfect verklaard' zijn, over het rouwen om wat niet meer is, over het werken met drijfhout en over interieur.

„In die zin is het misschien een raar boek, qua combinatie.“ Maar in die periode leefde Ruwaard grotendeels binnenshuis, omdat er buiten te veel prikkels voor haar waren. Toen heeft ze geleerd hoe belangrijk een huis is waarin ze zich fijn kan voelen en waar persoonlijke dingen haar omringen. Ze maakt zich niet druk over de vraag of het nu wel of niet raar is.

Haar kinderen zijn trots op het boek. „Ik vind het moeilijker dan zij. Vooral mijn dochter is blij dat ik niet meer de schijn op hou. Lang heb ik gedaan alsof er niets was. Maar laat dat perfecte beeld maar gaan, dan is het veel leuker.“ Ze richt zich op de toekomst, dit is dan ook het enige boek dat ze zal schrijven waarin haar ziekte centraal staat. Het boek is de afsluiter, hoewel ze wel verbonden blijft met de Hersenstichting, waar ze wel voor wil blijven schrijven.

Verder heeft ze geen plannen. Het plan is afwachten, kansen zien en aanhaken. „Ja, het plan is nu 8 november afwachten.“ Haar werk is in de bibliotheek te zien, om 14.00 zal de boekpresentatie plaatsvinden. „Binnen mijn perken zet ik de bloemetjes buiten“, is een van de zinnen die ze geschreven heeft. Een zin waar ze toen veel aan heeft gehad, die nu op de cover van haar boek te zien is en waar ze nu, en daarna naar zal leven.

